

Redactare: Anca Zaicu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAABERBØL, LENE

Mica vrăjitoare / Lene Kaaberbøl ; trad. de Mihaela Pogonici. – Ed. a 2-a. –

Pitești : Paralela 45, 2023 –

6 vol.

ISBN 978-973-47-4034-5

Vol. 1. : Proba focului. – 2023. – ISBN 978-973-47-4035-2

I. Pogonici, Mihaela (trad.)

821.113.4

Vildheks: Ildprøven

Lene Kaaberbøl

Copyright © Lene Kaaberbøl, Copenhagen 2010

Ilustrația copertei: Bente Schlick

Versiunea în limba română a fost realizată după *Wildwitch – Wildfire* (vol. 1), de Lene Kaaberbøl, Editura Pushkin Press, 2016, traducere din limba daneză de Charlotte Barslund.

Sursă viniete: Shutterstock/cammep

Copyright © Editura Paralela 45, 2023

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Lene Kaaberbøl

MICA VRĂJITOARE

I

PROBA FOCULUI

Ediția a II-a

Traducere de Mihaela Pogonici

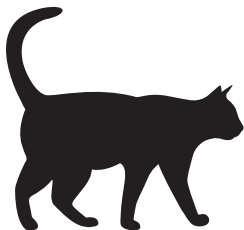
Editura Paralela 45

Cuprins

1. Pisica uriașă.....	7
2. Febră de pisică.....	13
3. Venin de broască râioasă și scuipat de șarpe	21
4. Pițigoi și sperietori de ciori.....	30
5. Șoarecele din penar	38
6. Îngerul din ceață.....	47
7. Tehnicile de autoapărare ale vrăjitoarelor de pădure	57
8. Vânătoarea de purici.....	68
9. Cărări sălbatice.....	82
10. Foc și cenușă.....	94
11. Sânge și curcubeie roșii.....	108
12. Tors de pisică.....	115
13. Reuniunea vrăjitoarelor	120
14. Cazanul Corbilor	129
15. Dinte și Gheară	142

16. Cine nu încearcă.....	158
17. Focul Cerului	166
18. Focul Apelor	171
19. Focul Pământului.....	177
20. O prietenă la nevoie	187
21. Inima Focului.....	194
22. Ultimul cuvânt.....	203

EDITURA PARALELA 45

CAPITOLUL 1

Pisica uriașă

Pisica stătea în mijlocul scării și nu voia să se dea la o parte.

Era cea mai mare pisică pe care o văzusem vreodată. Mare și neagră ca labradorul prietenului meu Oscar. Ochii ei galbeni străluceau ca două neoane în penumbra scării de la subsol.

— Ăăă... pisico? Pot să trec, te rog?

Nu.

De fapt, n-a vorbit, dar asta a dat de înțeles. Nu se afla acolo din întâmplare. Se tolănise pe scări cu bună-știință. Fiindcă voia ceva de la mine.

Trebuia să mă duc la școală. Deja întârziaseam și, cum bătea vântul, cursa pe bicicletă avea să fie lungă și incomodă. Și nici n-aveam chef să-i explic Hannei,

însământătoarea mea profă de mate, că am întârziat la ora ei a doua oară în două săptămâni fiindcă n-am îndrăznit să trec de o pisică neagră.

— Zââât! am șuierat la ea. Pleacă! Mișcă-te de-acolo!

Dar s-a mulțumit să caște gura. Mi-a arătat o limbă roz și un șir de dinți albi, mai lungi și mai ascuțiți decât ai pisicilor obișnuite. Se vedea de la o poștă că e mult mai înzestrată decât mine pentru șuierături.

Am împins bicicleta puțin mai în față și am mai urcat o treaptă. Doar doi metri mă despărțeau de pisică. Am amenințat-o cu mâna.

— Haide, șterge-o de-aici!

Nu s-a clintit nici măcar un milimetru.

Știu că nu sunt cea mai curajoasă fată din lume, însă de data asta mi-era mai frică de profa de mate decât de pisică. Am tras adânc aer în piept și am început să urc treptele în grabă. Era obligată să se dea la o parte, altfel...

Pisica a sărit. Nici într-o parte, nici în spate, ci drept pe mine. M-a izbit în piept și în nas, atât de rău că timp de o secundă n-am mai văzut altceva în fața ochilor decât blană neagră. Mi-am pierdut echilibrul, am căzut

și am aterizat la baza scărilor, întinsă pe spate, cu bicicleta și pisica grămadă pe mine. M-am lovit la ceafă și mi-am răscolit un cot de zidul zgrunțuros. Dar nu durerea mă țintuia la pământ, ci pisica. Eram în stare de șoc, inima mi se zbătea în piept. Ochii galbeni ai animalului aruncau flăcări. Își înfipsea ghearele prin hainele mele, până la piele. Corpul negru și blănos îmi acoperea aproape toată vederea. Nu zăream altceva decât un colț de cer plumburiu și ploaia care se revărsa peste noi cu picături mari și reci.

Și-a ridicat o labă. Avea toate ghearele scoase – gri-albăstrui la extremități și în rest, albe ca laptele.

— Nu, am murmurat eu. Nu face asta...

Chiar dacă nu știam exact de ce mă tem că o să-mi facă.

Eram pe jumătate culcată pe brațul stâng și mă chinuiam să o dau jos de pe mine cu brațul drept. Avea blana umedă și grea, și nu doar de la ploaie. Mirosea a alge, a mare și a apă sărată. Și eu n-aveam niciun dram de forță să o alung.

— Ssss!

Cu o mișcare fulgerătoare și-a lăsat laba să cadă și i-am simțit ghearele julindu-mi pielea dintre sprâncene, chiar deasupra nasului. Mi-a dat imediat sângele – simțeam cum mi se scurge pe nas –, și a trebuit să clilesc de câteva ori ca să nu-mi intre în ochi. Și, pe când stăteam acolo înmărmurită și rănită, uriașa pisică s-a aplecat deasupra mea și mi-a lins fruntea cu limba caldă și aspră.

Îmi lingea rana pe care mi-o făcuse chiar ea.

— **C**lara? Ce s-a întâmplat? O să întârzii!

Mi-ajungea la ureche vocea mamei din biroul ei. Stăteam în picioare, în hol, incapabilă să articulez un cuvânt. A venit la mine după câteva clipe.

— Puiule, a spus, de data asta înspăimântată. Ce-ai pățit?

Am clătinat din cap. De fapt, tremuram din tot corpul. Mă durea capul, julitura de pe frunte mă ustura și mă ardea. Încă simțeam greutatea corpului umed al pisicii, mirosul de alge și de sânge sărat.

— O pisică, am șoptit. M-a zgâriat... o pisică.

Niciodată nu m-aș fi gândit că o să mă creadă. Mă așteptam să-mi pună o grămadă de întrebări și apoi să mă acuze că exagerez. Serios acum, cât de des ți se întâmplă să fii atacat de o pisică neagră uriașă?

Dar m-am înșelat. Doar m-a fixat cu privirea.

— O, nu, a bolborosit.

Și atât. Apoi a început să plângă.

Poate ar trebui să vă explic câteva lucruri. Mama nu e o plângăcioasă. E mai degrabă genul de mamă dură. E ziaristă *free-lance*, fiindcă are firma ei și-și câștigă existența scriind articole pentru diferite ziare, care o plătesc pentru asta. O mulțime de ziare, căci e foarte talentată. Știe să spună povești pasionante. Tata nu mai locuiește cu noi. A plecat pe când aveam cinci ani, așa că mama s-a obișnuit să se ocupe singură de toate.

De altfel, s-a oprit repede din plâns. A scos trusa de prim-ajutor și a început să-mi curețe rana de pe frunte și cea de la cot. În timpul ăsta încerca să-l sune pe doctor, cu mobilul sprijinit între frunte și umăr.

— Sunteți a... șaptea... persoană în așteptare, s-a auzit vocea electronică a robotului.

Mama a închis, furioasă. Apoi s-a dus în bucătărie după un prosop și o pungă cu legume congelate.

— Uite! Pune-ți asta pe tăietură! Te duc la doctor.

— Bicicleta, am avertizat-o. Nu i-am pus antifurtul.

— Asta e, mi-a răspuns. Nu contează. Ia-ți un pullover gros, nu știi cât o să avem de așteptat.

Redevenise ea însăși. Mama care controla tot, mama care avea grijă de mine tot timpul. Cu toate acestea, nu-mi ieșea din urechi suspinul ei disperat, „O, nu“. Și nu puteam să uit expresia pe care i-o surprinsesem pe chip înainte să-și pună masca de mamă.

Gura deschisă. Buzele albite brusc. Și lacrimile care îi umpluseră ochii.

Ca și cum toată lumea ei se surpase.

CAPITOLUL 2

Febră de pisică

— **S**ă ia astea cinci zile, a spus medicul întinzându-i mamei o rețetă pentru penicilină. Și, Clara... să nu mai zgândărești pisicile, da?

— N-am zgândărit-o, am protestat eu.

Mă durea capul, aveam impresia că e mai umflat și mai înfierbântat decât de obicei. Umărul mă înțepa de la injecția antitetanos și julitura dintre ochi mă ustura. Sincer, mi se părea nedrept că doctorița noastră, de altfel o femeie foarte prietenoasă, credea că fusese vina mea.

— Bine, bine, a spus ea, dar să nu te mai apropii de ele o vreme!

Și-a îndreptat iar privirea spre mama:

— Să mă sunați dacă rana începe să se înroșească și să se umfle sau dacă se formează pustule. Nu vrem să contracteze boala ghearelor de pisică.

— Boala ghearelor de pisică? a întrebat mama îngrijorată. Asta ce mai e?

— Multe pisici sunt purtătoare ale unei bacterii care se numește Bartonella. Se poate transmite la om, dar antibioticul ar trebui să stopeze infecția din fașă. Stați liniștită!

Stăteam liniștită; mă rog, cât puteam de liniștită. Mai rău mă temeam ca nu cumva să se întoarcă pisica aia monstruoasă.

La întoarcere am trecut pe la farmacie, pe strada Gării, apoi ne-am oprit la pizzeria noastră preferată.

— O hawaiiană cu multă brânză? m-a întrebat mama.

— Da, am răspuns eu, chiar dacă mi se părea puțin ciudat să mănânc pizza la micul dejun.

Dar afară ploua torențial și corpul mă durea din toate încheieturile, de parcă eram gripată. Nu aveam

de unde să știu dacă o cantitate uriașă de brânză topită mă poate consola, însă merita să încerc.

Nici nu se punea problema să mă mai duc la școală. Mama se purta de parcă era o chestiune de timp până când bacteria avea să-mi vină de hac, în ciuda penicilinei și a eforturilor doctoriței de a curăța rana cu tinctură de iod și spirt medicinal.

După ce am mâncat și am curățat masa, am vrut să mă joc puțin pe calculator în camera mea, dar în loc de asta mama mi-a dat o carte și m-a băgat în patul din camera ei, culcușită sub o pătură. Era plăcut, nu zic, dar aveam impresia că nu vrea să mă lase singură.

Cam pe la ora trei mi-a bipăit telefonul. Era un SMS de la Oscar. „De ce n-ai venit azi la școală?” am citit pe ecran. Nu știam ce să-i răspund. Era complicat să-i explic că mă zgâriase o pisică și că riscam să mă infectez. Până la urmă i-am scris pur și simplu „Bolnavă:(”, chiar dacă nu era adevărat – mă rog, nu încă.

În noaptea aia am visat pisica. Mă aștepta în scara blocului, așa cum se întâmplase și în realitate. Dar în

loc să sară pe mine, a început să se întindă în felul ăla lung și satisfăcător, tipic pisicilor. Apoi a căscat și i-am văzut toți dinții.

„Ești a mea acum“, a șoptit ea lingându-și buzele cu limba rozalie. „A mea, a mea, a mea...“

— **M**amă?

— Ce ai, scumpo?

S-a ridicat atât de brusc din pat de parcă nu închisese un ochi toată noaptea.

— Cred că am febră...

Sângele îmi pulsa în tâmples, mâinile și picioarele mi se păreau anormal de lungi și atașate greșit de corpul meu. Lumina de la lampa de pe noptiera mamei îmi rănea ochii și-mi sfredelea craniul. Am închis pleoapele o clipă, dar mai rău mi-a făcut. Amețeam și nu puteam să-mi țin echilibrul.

Mama m-a tras la marginea patului și și-a pus o mână pe fruntea mea.

— Arzi. Te doare rana?

— Da.

— Întinde-te la loc! Mă duc să sun medicul de gardă.

Dar, evident, acesta nu se deplasa la domiciliu doar pentru că o fetiță de doisprezece ani avea puțină febră. Stăteam în patul mamei, cu ochii închiși, și o auzeam cum se ceartă cu el, o dispută îndepărtată și ciudat de înfundată, deși mama era lângă mine.

— Dar penicilina n-are niciun efect, n-auziți? spunea ea nervoasă. Are febră peste patruzeci!

Am început să picotesc. Cearsăfurile și șamponul mamei miroseau frumos, liniștitor, dar mi-era frică să adorm. Pisica era tot acolo, o simțeam. Mă aștepta în visele mele.

— Vrei puțină apă?

— Nu, mulțumesc...

Îmi simțeam gâtul fierbinte și dureros, și nu voiam să înghit nimic, chiar dacă mi-era sete.

— Ți-ar prinde bine să bei ceva. O cola? Niște suc?

— Bine, niște suc de fructe.

S-a dus să-mi aducă. Apoi s-a întors în bucătărie și am auzit-o punând de cafea. Își luase mobilul și suna pe cineva.

— Sunt Milla Ask. Scuzați-mă că vă deranjez la ora asta târzie, dar trebuie neapărat să dau de sora mea...

Apoi a închis ușa și n-am mai auzit restul. Dar, oricât de confuză eram din cauza febrei, tot îmi puneam întrebări. Știam că mama are o soră mai mare, dar nu o văzusem niciodată. Și nu înțelegeam de ce voia să dea de ea la două dimineața. Poate era doctoriță? Nu. Mătușa Isa își câștiga existența din artă, mi-am amintit brusc. Odată, în vitrina unui magazin văzusem niște cărți poștale cu rațe pictate în stil realist. Pe un panou mare scria „Create de Isa Ask“, iar cărțile poștale erau foarte scumpe.

— O cheamă Ask, ca pe tine, observasem eu, arătând cu degetul.

Să fi avut vreo opt sau nouă ani pe atunci.

— Asta pentru că e mătușa ta, îmi explicase mama.

Dar nu cumpărase cărțile poștale, iar când o întrebasem dacă putem să mergem într-o zi s-o vizităm pe mătușa Isa, mormăise evaziv că locuiește „foarte departe, la țară“, de parcă era vorba de Mongolia Exterioară, unde se putea ajunge numai cu elicopterul sau cu o sanie trasă de câini.

Asta e tot ce știam despre mătușa mea. Prin urmare, de ce era, din senin, „neapărat“ nevoie să o contacteze?

Am închis ochii, prea obosită pentru a încerca să înțeleg. Dar în beznă, în spatele pleoapelor, auzeam pisica fredonând. „A mea, a mea, a mea...“ Am redeschis ochii. Cred că am plâns puțin. Eram atât de epuizată. Cu toate astea, nu puteam să dorm.

De cealaltă parte a ușii închise de la bucătărie, mama a ridicat vocea, furioasă. Tot nu am înțeles ce a spus, dar a insistat pe „urgent“ și „viața fiicei mele“.

„Viața fiicei mele?“ Mi-a stat inima în piept. Chiar credea că o să mor? Acele bacterii periculoase puteau să omoare și oameni foarte tineri, care nu erau la azilul de bătrâni?

— Mama? am strigat-o.

Dar nu mă auzea prin ușa închisă.

M-am ridicat în capul oaselor. Bang! Am simțit ca o lovitură de ciocan între ochi, drept în rana provocată de pisică. Am gemut. Mă durea rău de tot.

— Mami?

M-am ridicat din pat. Ușa bucătăriei era la kilometri distanță, dar am reușit, cu chiu, cu vai, să ajung până la ea.

— ...Mă văd obligată, spunea mama. Dar pur și simplu nu înțeleg cum puteți să fiți atât de indiferenți când...

Apoi m-a văzut.

— Iubita mea! Așază-te, abia te ții pe picioare.

Se întorsese repede cu spatele, dar apucasem să văd. Plângea. Iar.

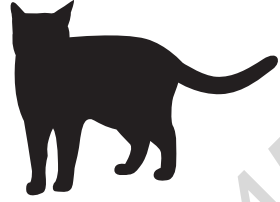
Mamele nu trebuie să plângă. Trebuie să fie adulte, puternice și să aibă grijă de copiii lor. Cum am mai spus, nu sunt o curajoasă, așa ca Oscar, dar cred că până și lui i-ar fi fost frică dacă ar fi fost în locul meu.

— Dați-mi adresa! s-a răstit mama scurt. O să mă descurc eu.

A mâzgălit câteva cuvinte pe un post-it de pe frigider și și-a luat la revedere sec de la interlocutor. Când s-a întors iar spre mine, își ștersese lacrimile și afișa surâsul de mamă.

— Puiule, o să trebuiască să mergem cu mașina. Crezi că ești în stare?

CAPITOLUL 3

Venin de broască râioasă și scuiptat de șarpe

Am mers mult. Mama căptușise cu perne și pilote bancheta din spate a micii noastre Kia albastre, așa că eram instalată confortabil, numai că amețeam din ce în ce mai rău și în urechi îmi răsuna un zbârnâit ciudat. Ai fi zis că e bâzâitul unui țânțar aflat foarte aproape, de parcă pătrunsese în urechea mea. „A mea, a mea, a mea...” Dar pesemne că dormisem puțin, pentru că, deodată, părăsisem orașul. În jurul nostru nu mai erau nici stâlpi de iluminat, nici trafic zgomotos, doar întuneric și, din când în când, lumina de la farurile altei mașini. Ștergătoarele scârțâiau pe parbriz și ploaia ro-potea pe plafonul mașinii.

— Pui niște muzică? am întrebat eu.

Speram ca în felul ăsta să nu mai aud bâzâitul țânțarului.

— Sigur. Stai bine?

— Da.

A căutat un CD cu Electra – știa că îmi place mult. Vocea puternică a cântăreței răsună clar printre bătăile tobelor și acordurile grave ale chitarei bas.

*Go where you gotta go, no matter how far, cânta ea. Mamma always told me, gotta be who you are, can't be nobody else, gotta seek your own star, gotta be... gotta be... gotta be who you are*¹.

M-am lăsat pe spate și am ascultat. Mi se părea că nu-mi mai zvâcnește așa de rău capul când mă concentram pe Electra în loc de țânțar. Apoi mi-am făcut curaj.

— Mamă?

— Da, pui.

A schimbat viteza și a accelerat puțin. Simțeam cum mașina urcă pe o coastă.

— Știi... boala asta... Poți să mori de la ea?

¹ „Mergi unde trebuie să mergi, oricât de departe ar fi. Mama mi-a spus mereu: trebuie să fii tu însăși, nu poți să fi altcineva, trebuie să-ți cauți propria stea, trebuie... trebuie... trebuie să fii tu însăși.“ (En. în original.)

A frânat brusc. Apoi s-a întors spre mine și m-a privit.

— Clara, iubito. Scoate-ți prostiile astea din cap! a strigat. O să ajungem la mătușa Isa, nu mai e mult, și ea o să ne ajute. O să fie bine. Ai auzit, scumpo?

— Da, am murmurat eu. Bine.

Dar am spus-o mai mult ca să îi fac ei pe plac. Căci în timp ce accelera din nou și mașina continua să înainteze prin întuneric și ploaie, nu mă gândeam decât la un singur lucru.

Că nu spusese „nu“.

Mașina se zdruncina pe un drum cu multe hopuri, așa că mama era nevoită să meargă cu viteză de melc. M-am ridicat în fund. E mult mai rău să fii zgâlțâit în poziție culcată. M-am uitat printre scaunele din față încercând să descopăr unde sunt. Lumina farurilor se reflecta pe pietrele de la marginea drumului, băltoace de apă și ierburi înalte și umede. Parcă drumul trecea printr-un tranșeu mare și adânc. De-o parte și de alta erau povârnișuri înalte de unu, doi metri și, chiar dacă ploaia

se oprise, stelele erau răzlețe pe cer, căci traversam o pădure de brazi negri ca smoala.

— Mai e mult? am întrebat.

— Ajungem în nouă minute, a răspuns mama. Cel puțin, așa arată GPS-ul. Dar mă-ndoiesc că a luat în calcul starea proastă a drumului.

A încercat să evite o groapă, dar i-a fost greu din cauza povârnișurilor. Crrrrrr. Ceva a zgâriat burta mașinii. Până la urmă, poate că ideea mea cu elicopterul sau sania trasă de câini husky nu era chiar deplasată.

Nu nouă, ci douăzeci de minute mai târziu am cotit la dreapta pe un podeț de lemn și am văzut o lumină printre arbori.

— Acolo trebuie să fie, a spus mama. Cine altcineva ar vrea să locuiască așa departe de civilizație?

Am trecut de o poartă, am traversat un câmp mic și mama a parcat mașina într-o curte, între două clădiri – o casă de țară și ceva ce părea a fi un fel de grajd –, alături de un Mini foarte vechi, negru cu plafonul alb. Ambele aveau acoperișuri din paie, iar pereții nu erau din cărămizi obișnuite, ci din pietre care se găseau

pretutindeni pe câmpuri. Pietre necioplite. În casă era lumină, iar când mama a deschis ușa am simțit un miros de pământ jilav, de molid și de fum provenit de la un foc de lemne.

Ușa de la intrare avea două tăblii separate, cum vezi uneori prin grajduri. Când cea de sus s-a dat de perete, a apărut o siluetă înaltă, cocoșată, cu codițe împletite. Nu. De fapt, nu era cocoșată. Avea pene, ochi și aripi. Era o bufniță, și ne măsură din priviri ca pe niște prăzi pe care ar fi putut să le servească la micul dejun.

— Intrați! a spus străina cu bufnița. Și să vedem ce pot să fac.

Era mătușa mea Isa.

Mătușa Isa făcuse focul în soba din camera mare, care, în ochii mei, părea un amestec ciudat de atelier și salon. O oală fierbea pe foc, scuișând din când în când nori mici de abur și răspândind mirosuri înțepătoare de sub capacul care tresălta. Toate rafturile și dulapurile care acopereau pereții fără ferestre erau ticsite de

cărți, dar și de vase, borcane, cutii cu ustensile și multe șiruri de coșuri căptușite cu hârtie de ziar. Mai târziu aveam să descopăr că în unele dintre ele hibernau arici și alunari. Mai erau câteva fotolii desperecheate, două mese lungi și o masă de tâmplărie. Două lămpi cu petrol luminau încăperea și nu se zărea nici urmă de televizor.

Eram întinsă pe o canapea veche care mirosea a păr de câine, cu două cuverturi din petice așternute peste pilota mea, și tot tremuram de frig. Mătușa Isa se purta frumos cu mine, însă cu mama era rece, sau cel puțin așa mi se părea mie.

— Poți să dormi. Aici ești în siguranță.

Ochii ei erau de culoarea frunzelor de toamnă și, din nu știu ce motiv, o credeam.

— Pisica... am murmurat eu.

— Nu și aici, a răspuns. Poate să intre doar dacă îi permit eu.

N-a trebuit să-i dau nicio explicație. Știa deja. Habar n-aveam cum, dar faptul că *înțelegea* și că nu-mi punea întrebări era pentru mine o mare ușurare.

Când i se adresa mamei însă tonul ei era complet diferit – atât de tăios că te puteai răni în el:

— Ar fi trebuit să vii mai din timp.

— De ce? a protestat mama. Abia ieri de dimineată s-a întâmplat.

— Știu. Dar a împlinit doisprezece ani în martie, nu?

Mama nu a răspuns imediat, chiar dacă întrebarea era simplă. La început am crezut că e la fel de confuză ca mine: nu înțelegeam ce legătură are ziua mea de naștere cu toate astea. Dar, în realitate, nu era deloc confuză, doar furioasă și speriată.

— Nu e ca tine, i-a spus. E drăguță, veselă și *normală*.

Mătușa Isa i-a aruncat o privire lungă.

— Nu cred că e momentul să vorbim despre asta, a zis ea într-un final. Mai întâi trebuie să scădem febra și să punem copila pe picioare.

„Da, vă rog“, am spus eu în gând. „Dacă ați putea să-mi tratați și durerea de cap...“

Mătușa Isa a ridicat capacul oalei și, cu un polonic, a vărsat puțin din conținutul ei într-o ceașcă mare.

— Poftim! a spus ea întinzându-mi-o. E cam amară, dar o să-ți facă bine.

— Ce-i acolo? a întrebat mama, suspicioasă.

— Venin de broască râioasă și scuipat de șarpe, a răspuns mătușa Isa. Ce credeai?

Am ridicat înspăimântată capul, dar am zărit un licăr amuzat în ochii ei de un brun tomnatic.

— Nu, mi-a explicat ea. O tachinam pe mama ta. E scoarță de salcie și ierburi care sporesc efectul penicilinei. Iar după ce o să bei licoarea, o să-ți masez puțin ceafa și capul. O să vezi că o să te simți mai bine.

Și chiar m-am simțit. Veninul de broască râioasă, sau ce-o fi fost, avea un gust îngrozitor, dar mătușa Isa s-a așezat apoi pe canapea, mi-a pus capul pe genunchii ei și a început să-mi maseze gâtul și ceafa, până la rădăcina părului, cu blândețe și fermitate. Aveam o senzație ciudată. Ca și cum la fiecare atingere îndepărta o părțică de durere. Iar când a început să-mi apese fruntea, chiar dacă era umflată de la rană, nu m-a durut deloc.

În timp ce degetele ei lucrau, fredona o melodie fără versuri, care urca și cobora în ritmuri stranii. Nu știam

cântecul. Uneori mi se părea că aud două note în același timp, una gravă și una înaltă. Fără să știu de ce, mă făcea să mă gândesc la vânt, la ploaie și la mirosul frunzelor moarte. Apoi, deodată, am auzit o ușă trântindu-se. Am deschis iute ochii, care mi se închiseseră singuri.

— Mama?

— O să se întoarcă repede, m-a liniștit mătușa. Nu se omoară după ierburi și cântece sălbatice.

— Cântece sălbatice?

— Șșșt! Nu te mai gândi! O să vorbim altă dată.

Până la urmă, durerea mea de cap a dispărut cu totul. Iar când m-am cufundat în somn, în penumbră nu mă mai aștepta nicio pisică neagră uriașă.